

ÉVKÖZI 8. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Sir 27,5-8 – 1Kor 15,54-58 – Lk 6,39-45

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket. Jövő héten már nagybőjti napok hozzák az üzenetet a számunkra. Ezen a mai vasárnapon, egy nagy ünnepkörnek a záró vasárnapján a helyes keresztény lelkiség kialakításán dolgozunk Jézus Krisztus felhívására. Közben a világban hívatlan vakvezetők jelennek meg. Tudjuk, ha a vak vezet világtalant, mindannyian gödörbe jutnak. Mi lesz a közösség látásával, ha vakok vezetik őket. Hiszen az, ami lényeges, az a szemnek egyébként is láthatatlan. A lényeges csak a szívvel látható, és mi van akkor, ha az értelem elhomályosul, mi van akkor, amikor a szívünk elsötétül? Ezen a mai vasárnapon a helyes keresztény lelkiség, a helyes keresztény életszemlélet kialakításával foglalkozunk, hogy el ne vétsük az utat.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Az elmúlt vasárnapok során aki itt volt velünk együtt az istendicséreten, az valamit abból a rendszerből megismerhetett, amivel Jézus állt elénk, hogy megújuljon az életünk, megújuljon a Föld színe és egy új világ szülessen, mely világban jó élni. Minden ember boldog akar lenni és mégse sikerül mindenkinek. Egyszerűen arról van szó, hogy megvannak azok a normák, amelyekhez igazodnia kell az embernek, ha emberhez méltó életet akar élni. Ezen a mai vasárnapon a keresztény ember lelkiségét említettem, a keresztény ember erkölcsiségéről van szó, és Jézus arra biztat bennünket, hogy igazodjunk az Istenhez, arra bátorít bennünket, hogy kövessük őt.

Róla olvassuk az írásban, ő maga is megerősítette: én vagyok az út, az igazság és az élet. Aki utat akar találni, akinek érdekes az igazság és aki emberhez méltó életet akar élni, annak azzal a kérdéssel komolyan kell foglalkozni, hogy a tanítvány akkor lesz tökéletes, ha olyan lesz, mint a mestere. Nem lehet nagyobb a tanítvány a mesterénél. A mester, a magiszter – főleg egyetemisták világában ismerős talán ez a fogalom, mert a modern oktatási rendszerben már mintha nem lenne helye, pedig azok a tanáraitok, fiúk, akikre fölnézhetek, vagy akikről azt szokták mondani a fiatalok, az ő óráira érdemes járni, ők a mesterek. A mester, a magiszter az, aki már hisz, aki jobban tudja, mi az igazság, mint a hallgatója. Különböznél mi lenne előttük, miért ő lenne az, aki az igazságokat kibontja a fiatalok számára.

Akkor, amikor a keresztény erkölcsiségünk, a keresztény lelkületünk kibontakozásáról gondolkodunk, akkor van két ismertetőjel, amit hallottunk is. A fiatal, a tanítvány már valahova jutott az életútján, ha felnő a mesteréhez, ez az egyik ismertetőjel. A másik pedig mintha egy picit távol lenne ettől a képtől, de nem, hiszen hogyha a tanítvány meg a mester egymásra talál az értékek rendjében, akkor olyan érték tud megjelenni a világban, amelyet továbbvisz a növendék, amit a mestere megjelentetett és egy lépéssel előrébb jutott a világ.

Sosem felejttem el, egyszer még szeminarista koromban az egyik nagyon kedves professzor, aki kedvencem volt, akitől talán a legtöbbet tanultam azokban az években, egy sajátos kérdést bontott ki a számunkra. Amikor ittuk a szavait és mindegyikünk szerette volna teljes mélységében megérteni azt az igazságot, amit kibontott, utána négy szemközt arról beszélgettünk, hogy valamit megsejtettem én is abból az igazságból, amit ő nekünk tanított. Akkor azt mondta: tudod te most 20 évvel megelőztél engem, mert ezt az igazságot én 20 évvel ezelőtt értettem meg. Ha te most ezt érted, akkor te ennyi förral járod az életnek az útját.

Igen sajátos kapcsolat a mesternek meg a tanítványnak az összetartozása. És bizony nagyon nagy igazság: ha Jézusom magiszter, akkor a Jézussal való kapcsolatunk és azoknak az igazságoknak a megértése, amikkel Jézus megajándékoz bennünket, amiket vasárnapról vasárnapra a szentmisék alkalmával az igehirdetés során valamiképpen szeretnék közkinccsé tenni az önök számára, a ti számotokra is, mindez azért fontos, mert ha valamit megértünk ezekből az igazságokból, akkor a világ jobb lett, akkor a világ előbbre jutott.

Bizony ez a rendszer nem az, ami történik akkor, amikor vak vezet világtalant. És bizony olyan időket élünk, nem kell mást tenni csak a rádiót hallgatni, a televíziót nézni, újságot olvasni és akkor az embernek minden oka megvan az aggodalomra. Túl sok a vak vezető és mi lesz az emberiséggel, mi lesz a világgal, hova jut az a világ, amit vakok vezetnek? Ma mi itt egy másik oldalról közelítjük a kérdést, mégpedig az Isten oldaláról, a Mesternek, Jézusnak az oldaláról, aki nem gödörbe akar bennünket juttatni, hanem fölemel, aki meg akar ajándékozni bennünket az igazságaival, az értékeivel, hogy előbbre jussunk és a világ is előre jusson és egy olyan életünk legyen, amelyet az Isten gondolt el a számunkra.

Kedves Testvérek, a lelkiület vagy erkölcs kérdése bizonyos értelemben nagyon egyszerű, hiszen a cselekedeteink vagy jók, vagy rosszak, ezen kár egyáltalán különösebben sokat gondolkodni. De akkor, amikor fontos lesz számunkra, hogy erkölcsös cselekedeteink vannak-e, akkor abban a pillanatban roppant egyszerű út vezet a megértéshez. Erkölcsös az a cselekedetünk – most ne jogi gondolatsorra gondoljanak a kedves jó Testvérek, egy nagyon egyszerű válaszra – erkölcsről akkor van szó, erkölcsös cselekedetet akkor emlegethetünk, ha az ember a cselekedetért felelősséget érez. Az, amiért felelősséget érzünk, az biztos, hogy erkölcsös. Magában a fogalomban is bent van, amiért felelünk, azért vállalunk felelősséget.

Az embernek innen kell elindulni és gondolkodni azon, hogy mi is az élet értelme, mi az életnek a célja. És nagyon könnyű ebből a kérdésből kibontani a programunkat, hiszen az életnek önmagában nincs célja. Az életet élni kell, az életnek célja akkor lesz, amikor az ember valamiképpen önmaga fölé emelkedik, amikor az ember egy eszme szolgálatába tudja állítani az életét. Az élet önmagában biológia, biosz, ennek önmagában semmi értelme nincs. Az értelme akkor jelenik meg, amikor a logosz, az értelem célt ad az ember életének.

És amikor ezen kezdünk el gondolkodni, akkor nagyon fontos üzenetek érkeznek az Isten felől, Jézus felől. Mi az élet értelme? Mikor jön el az a pillanat, amikor az ember elkezd növekedni és a biológia fölé, a biosz fölé emelkedik? Jézus ilyen nagyon egyszerű választ ad akkor, amikor kimegy a piactérre, ott ácsorognak emberek és feltűnik neki, hogy mit ácsorognak itt. Mert senki sem fogadott fel bennünket, mondják a látszólag tétlen emberek. Akkor Jézus egy nagyon egyszerű felhívással fordul felénk, menjetek a szőlőmbe, menjetek, dolgozzatok, verejtékezzetek, vessétek be magatokat. Testvérek, ez a jézusi felhívás, ez még csak földi, de ebbe a földi világba akar beleyökerezni az isteni, ebbe a földi világba akar belenőni az Isten országa és akkor kezd növekedni az ember, amikor az Isten országát kezdi bele ültetni ebbe a földi világba, de ezt csak az tudja megtenni, aki elindul a földiek világába nem tüntetőként, nem haszonlesőként, nem követelőzőként, hanem munkásként.

Mit jelent ez az Isten országának a belenővekedése a földi világunkba? Hiszen ezzel kezdte Jézus: elérkezett hozzátok az Isten országa ebbe a földi világotokba, hát fogadjátok be, ültessétek be ezt az Isten országát a ti világotokba. Mikor, hogyan? Itt nagyon fontos, nagyon egyszerű, de rendkívül fontos igazságok sorakoznak egymás után, amik ha elérik a szívünket, akkor az ember kezd emelkedni, önmaga fölé nőni, értelme lesz az életének. Nem ad értelmet az, hogy eladjuk az életünket pénzért. Pénzért, hogy együnk, aztán gyarapodjunk, aztán még jobban akarunk élni és még jobban akarunk gyarapodni, akkor még többért adjuk el az életünket és még többet teszünk. Ha ebben lenne az értelme az életnek, akkor jaj nekünk embereknek! Egyszerűen azért, mert olcsón adtuk el az életünket, pénzért.

Hogyan épül bele a földi világba az Isten országa? Megjeleníteni az Isten akaratát a világon, az Atya akaratát a világban. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. Azt jelenti, hogy megjelenítjük a Fiú szeretetét a társadalomban, mert a szeretet éltet bennünket, a szeretet élteti a másik embert, a szeretet teremt közösséget. Hogyan épül az Isten országa? Úgy, hogy a léleknek, a Szentléleknek az ajándéka vagy ajándékai megjelennek az intézményeinkben, mert az intézményeink világa akkor emelkedik, amikor olyan légkört tudunk teremteni az intézményeinkben, hogy nem parancsuralmi rendszer van, hanem szükség esetén megbocsátás, nagylelkűség, amely egységet teremtő.

Valójában ha az Atya akarata van jelen a világban, akkor a hatalom, akiknek a kezében a hatalom van, az igazságot teszik az első helyre. Ebben az esetben az igazságot felülmúlja a szeretet, amely nélkül nem lehet társadalmat teremteni. Azt jelenti, hogy a világban nem csupán felelősségre vonás van, hanem nagylelkűség is. Ha az ember közel engedi magához ezt az igazságot, akkor önmaga fölé nő az ember, olyan értékek vonzásába kerül, amely értékek az embert gazdagítják, egymást gazdagítjuk, ezekkel a világgal lesz emberhez méltó.

Nyilvánvaló, ha az után kérdezzük, Isten országa hol van, akkor még egy nagy lépést kell tenni. Az Isten országa nem rajtunk kívül van, az Isten országa nem körülöttünk van. Mit mond Jézus? Isten országa bennetek van, Isten országa akkor van benneteket, ha a ti egyéni életetekben jelen van az Isten akarata, az Atya akarata, a Fiú szeretete, a Szentlélek nagylelkűsége. Isten országa bennetek van, a keresztény erkölcsiségnek így bontakozik ki az ajándék jellege.

Természetesen az embernek ezt halálosan komolyan kell venni. Nem egymásra mutogatunk, kinek a feladata ez, az, amaz. Mindenkinek feladata van és mindenki a maga feladatával gondolkodjon vagy foglalkozzon. Mert az Isten akarata csak bennünk, általunk tud megjelenni, Isten szeretete csak általunk tud jelen lenni, a Szentlélek találékonysága csak általunk tud jelen lenni ebben a világban. Ez nem egyeseknek a feladata, mindegyikünk feladata. És ez különösen, kedves jó Testvérek, akkor kerül elő nagyon nagy jelentőséggel, amikor körülnézünk és azt látjuk, hogy a korunk elveszítette a látását. Mert a legnagyobb ajándék az ember számára a látás. Látja az összefüggéseket, érti a lényegét, tudja, hogy az embernek, nekem, másoknak, mindenkinek mire van szüksége.

Milyen szörnyű, ha vak vezetők akarják mutatni nekünk az utat, és ássuk a sírunkat. Akár azt is mondhatom, az Egyházunk helyzetét ha nézem, laicizálódott a világ, evilágivá vált a világ, hiányzik belőle mindaz, amiről itt ma beszéltem. De sajnos az Egyházunkból is hiányzik, laicizálódott az Egyházunk is, ezek az üres székek erről beszélnek, a kiürülő templomok erről beszélnek, mert az Isten nélküli világ úgy gondolja, hogy elhomályosult gondolkodással, elsötétült szívvel is lehet csodát teremteni. Tudomásul kell vennünk Testvérek, az Egyházban is a jó meg a rossz együtt van, és minden azon dől el, kik lesznek többen? Azok-e, akik erkölcsre hivatkozva a jót tudják megjeleníteni, mert aki jót tesz, az maga is jobb lesz, a világ is jobb lesz általa, mert a jó fának jó gyümölcse van. Itt nekünk nem azzal kell foglalkozni, hogy ki a jó meg ki a rossz, egyébként sem erre küldött el bennünket az Isten, hanem arra, hogy tegyünk tanúságot Jézus Krisztusról, aki a világ világossága. Aki azért jött, hogy mutassa nekünk az utat, azért jött, hogy kibontsa számunkra az élet igazságait, azért lett értünk emberré, hogy a szeretet jegyében egy olyan világot teremtsünk, amelyben egymásért az ember áldozatot hoz.

Ezen a mai vasárnapon, kedves jó Testvérek, azért kell imádkozni, hogy lássunk, mert szükségünk van arra a látásra, ami a lényegre talál. A lényegre pedig az ember a szívével találhat rá, mert jól csak a szívével lát az ember. Hamarosan Istenes Szent Jánosnak lesz az ünnepe, március 8-án. A legfontosabb üzenete Istenes Jánosnak, és ezért is nevezi így a világ hogy istenes, mert ő azt mondja és azt tudta megmutatni: ahhoz, hogy az ember lássa azt, amit látni kell, Jézussal kell találkoznia. Aki Jézussal találkozik, az egy nagy ajándékot kap Jézustól: látó szívet.

Én ezt kívánom a Testvéreknek akkor, amikor a jövőnket tervezzük, akkor, amikor a világi mindennapjainkat tervezzük. Egyetlen nagy lehetőség van ebben az evilági világban, az Isten országának az értékeit megjeleníteni. Ezek az értékek ha bennünk vannak, akkor egy jó világ lesz. Ez nagyon egyszerűen azt jelenti, amit a kovász jelent a kenyér számára. Ha kovászszegek vagyunk, akkor az egész világot kovászosítjuk, újjászületik a világ általunk. Ha nincs kovász, akkor gödörbe jutunk.

De ne ezzel a fájdalmas mondattal fejezzem be ezt a mai találkozásunkat a szentmisében. Mindenkinél azt kívánom, hogy legyen egy áldott találkozása Jézussal és kapja meg mindegyikünk ezt a nagy ajándékot, hogy a világ titkaiból egyre többet tudjon meglátni. Ehhez új szívre van szükség és ezt az új szívet várja az, aki melletted ül, ezt az új szívet várja az, aki otthon vár, aki talán soha se jön ide a templomba, ezt várja a másik ember, ez a keresztyén erkölcsiség non plus ultrája.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Ahogy már említettem, a héten hamvazószerda lesz és ezzel elkezdődik a nagyböjti időszak, amikor a legnagyobb ünnepünkre készülünk lelkiekben, Húsvétra. A nagyböjti idő rendkívül fontos abból a szempontból is, hogy átgondoljuk, miért is vagyunk a világon, miért vagyunk keresztyének. Nagyon-nagyon aktuális mindig is ez a kérdés, hiszen mindegyikünk egyéni élete és közösségi élete is azon dől el, hogy az értékek, világi értékek is, de legfőképpen a keresztyén értékek, hogy vannak jelen az életünkben. Ezt nem lehet kimagyarázni, legfeljebb elszenvedni lehet mindazt, amik ezek ellenében létrejönnek és jelen vannak a világban.

Hamvazószerda szigorú böjti nap. Szégyellem ezeket mondani, hogy szigorú böjt meg effélék, mert nem érzem méltónak, hogy az ember erről beszéljen. Általában mindenki szeret enni, ezt én megértem, én is. Hát pontosan ezért van benne egy kis fantázia, hogy az ember azt mondja, na akkor ezen a napon nem azért, mert le akarok fogyni, hanem azért, mert képes vagyok áldozatot hozni és minden áldozatnak építő hatalma, építő ereje van.

Gondoljunk azért arra, hogy ebben a mostani időszakban, nagyon nehéz nagyböjtjük van azoknak, akik háború miatt szenvednek. Sok magyar testvérünk is. De hát ilyenek vagyunk mi magyarok. Mennyi bajunk van ezekkel az ukránokkal a kárpátaljai magyarok miatt, hiszen gyalázatos, ahogy viselkednek velük szemben, de most, amikor bajban vannak, akkor mi úgy gondolunk rájuk, mint a testvéreinkre, és ez természetes. Ha itt most felsorolnám, hogy az elmúlt 30 év alatt hány ember nyert befogadást ebben a kis Magyarországon, akkor a világ is csodálkozhatna rajta. Többet kellene ezt is emlegetni, akkor a világ rájönne arra, amit a Srí Lanka-iak mondtak a cunami után. Akkor azt kérdezte tőlem valaki: mekkora Magyarország? Nem értettem miért kérdezi. Mert senki se segített annyit, mint a magyarok, mondták. Hát hol voltak a nagyok? Akkor annyit mondtam csak válaszképpen, Magyarország a legnagyobb, maradjunk ennyiben. Sorolhatnám, délvidéki háború 92–93-ban. Volt idő, amikor 90000 horvát, szerb és más nemzetiségűből csak 60000-ről mi máltaiak gondoskodtunk és sok minden másokat is lehetne mondani. Hát persze mi vagyunk azért a gonosz nép, mert nem fogadjuk kitárt karokkal a gyilkosainkat, akik minket gyaurnak tartanak és egyetlen lehetőségünk van velük szemben, hogy áldozatul eshetünk, mert mi elviselhetetlenek vagyunk a számukra. Kedves jó Testvérek! Mindenesetre gondoljunk ezekre a szegény, háború sújtotta emberekre és megteszünk mindent értük. Kívánok mindenkinél jó lelki kezdést!

+ *Á L D Á S* +